

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **S. B.,** zastoupené Mgr. Pavlem Bobkem, advokátem, se sídlem v Praze 6, Muchova 9/223, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2004, č. j. 63 Az 139/2004 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Pavla Bobka **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 10. 2004, č. j. 63 Az 139/2004 - 19, zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 7. 2004, č. j. OAM-2254/VL-20-03-2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že důvody uplatněné stěžovatelkou nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu a ministerstvo tedy nepochybilo, když žádost o azyl

zamítlo jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Ve vztahu k namítaným chybějícím výrokům podle § 14 a § 91 zákona o azylu krajský soud uvedl, že udělení azylu podle § 14 zákona o azylu se váže na § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu pak ministerstvo podle § 28 zákona o azylu uvádí jen v rozhodnutích o neudělení nebo odmítnutí azylu, nikoliv v rozhodnutích, jimiž se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně bezdůvodná. Rovněž námitky stran vad řízení shledal krajský soud nedůvodné.

Stěžovatelka podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ustanovení 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. V kasační stížnosti pouze obecně namítala, že krajský soud posoudil její případ v rozporu s platným právním řádem, resp. se zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení všech orgánů v řízení o udělení azylu, aniž tyto námitky jakkoliv konkretizovala. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V doplnění kasační stížnosti uvedla, že shledává důvody pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které spatřuje v tom, že ze strany ministerstva, a následně i krajského soudu, došlo k pochybení, když důvody pro udělení azylu a další stěžovatelčina tvrzení nebyly řádně zohledněny. K podání žádosti o udělení azylu vedly stěžovatelku existenční problémy a neshody s jejím bývalým manželem. Stěžovatelka se domnívá, že její případ lze podřadit pod ustanovení § 14 zákona o azylu a ministerstvo jí mělo udělit humanitární azyl. V rozporu s ustanovením § 14 zákona o azylu je i výrok soudu o zamítnutí žaloby. Stěžovatelka dále shledává důvody pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože ministerstvo před vydáním svého rozhodnutí nezjistilo řádně a úplně skutkový stav věci a neopatřilo si pro své rozhodnutí úplné důkazy. Ministerstvo i krajský soud hodnotily situaci obecně, nikoliv s ohledem na konkrétní okolnosti a popis situace v místě bydliště stěžovatelky. Mimo to stěžovatelka poukázala na Všeobecnou deklaraci lidských práv, a to zejména na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1, ovšem bez jakékoliv konkretizace.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu se právními předpisy. Podle ministerstva stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu na základě zákona o azylu a i v kasační stížnosti opětovně uvedla, že o azyl požádala z důvodů ekonomických potíží a potíží s bývalým manželem. Ministerstvo dále odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pokud ministerstvo žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) s. ř. s., rozhodne ve věci konečným způsobem, aniž by v řízení zjišťovalo existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona je pak určující pro rozhodování o udělení o případném azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona je tedy paralelní rozhodování o udělení či neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu pojmově vyloučeno a souběžná existence těchto výroků by byla v logickém rozporu.

Stěžovatelka podala žádost o udělení azylu z důvodu ekonomických problémů a neshod s jejím bývalým manželem a tyto důvody zcela zjevně nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a krajský soud, stejně jako ministerstvo, tedy nepochybil, když žádost o azyl byla posouzena jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. O udělení či neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu v tomto případě ministerstvo z výše uvedených důvodů rozhodovat nemohlo. Napadené rozhodnutí krajského soudu je řádně odůvodněno a v tomto odůvodnění je dostatečně konkrétně zdůvodněno, proč se žaloba proti rozhodnutí ministerstva zamítá. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Pokud se stěžovatelka se dovolávala kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, přičemž vadu spatřovala v tom, že ministerstvo před vydáním svého rozhodnutí nezjistilo řádně a úplně skutkový stav věci a neopatřilo si pro své rozhodnutí úplné důkazy a že ministerstvo i krajský soud hodnotili situaci obecně, nikoliv s ohledem na konkrétní okolnosti a popis situace v místě bydliště stěžovatelky, k této obecně formulované námitce Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou uvádí, že řízení před ministerstvem netrpělo vadami ve smyslu citovaného ustanovení, neboť si opatřilo dostatek důkazů, na jejichž základě zjistilo přesně a úplně skutkový stav věci a vyhodnotilo je v kontextu platné právní úpravy. Protože v žalobě stěžovatelka namítala vady správního řízení pouze v obecné rovině, tj. omezila se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedla, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup ministerstva v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu ministerstva pochybení (shodně viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41). Ani tuto námitku tedy nemohl Nejvyšší správní soud shledat důvodnou.

Stěžovatelka dále ve své kasační stížnosti poukázala na Všeobecnou deklaraci lidských práv, a to zejm. na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1, ovšem bez jakékoliv konkretizace. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka je jednak velmi obecná a jednak bez jakéhokoliv vztahu k posuzované věci, a proto v tomto rozsahu nemohl napadený rozsudek přezkoumat.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odměnu zástupce stěžovatelky určil Nejvyšší správní soud za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu - doplnění kasační stížnosti) podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 2000 Kč a náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky v částce 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu